

»Jeg forstaar ikke et Ord! . . . Hvad er der hændt Dem, Menneske! Saa tal dog!«

»Nu vel. Jeg skal forsøge at tale tydeligere. Jeg vil forhindre — ser De — at den Ulykke en Gang skal hænde, at De ogsaa hos mig kommer for sent til et Stævnemøde, f. Eks. netop en Time efter, at Liget er bragt ud af Huset. Jeg vil ogsaa spare Dem for yderligere Udgifter til Blomster. Tænk! En hel Kurv fuld af Roser! Det var virkelig overdaadigt . . . bare for en Elsker! . . . Ja vist, højtærede Frue! Sæt kun Munden i Lave til en lille Løgn! Lad os høre lidt om —«

»Hør, nu synes jeg, det er paa Tide, De giver mig en Forklaring paa disse Optøjer,« afbrød hun ham fuldkommen behersket og i bydende Tone.
»Har De drukket, Neergaard?«

End ikke denne uheldige Fortalelse bragte hende ud af Fatning, saa bleg hun ogsaa var. For Per derimod blev den det Giftstik, der fik hans Sagtmodighed til at briste. Han bøjede sig frem over Sengens Fodstykke og slyngede hende foragteligt Ordet »Tæve« lige ind i Ansigtet. Saa vendte han sig bort og gik. I Døren hørte han hende med ét skrige op ligesom en Fiskekælling, kalde ham for »en ækel Dreng . . . saadan en Laban og Løgnehals«. Han tænkte et Øjeblik paa, om han ikke skulde gaa tilbage og varme hendes Øre lidt; men han opgav det, nøjedes med et Skuldertræk og gik.